

ia e putere & grăsime,
stăruie la tot ce atinge & rămăște,
revolta & permisiune.
E un rituel personal de trecere.

E recuperare

Indignitate
bănuț
nu nu
forță



Anastasia FUIOAGĂ (născută la 8 ianuarie 2001, Iași) a absolvit în 2023 Facultatea de Litere, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, iar în 2025 Masterul de Studii Literare Românești, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca. În prezent urmează studiile doctorale în cadrul UBB, cu o teză despre proza queer din literatura română din prima jumătate a secolului al XX-lea în context inter-imperial. A publicat în trecut articole de specialitate din sfera studiilor literare și queer despre literatura română. Acesta reprezintă volumul său de debut în poezie.

Anastasia **Fuioagă**

Pavilionul de lotus

poeme



CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel.: fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: vanzari@cartier.md
cartier.ro/cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md

și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks și pe cartier.ro & cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău.

Tel./fax: 022 21 42 03. E-mail: libriadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău.

Tel./fax: 022 24 10 00. E-mail: libriadinhol@cartier.md

Librăria online, cartier.md

Tel.: 068 555 579. E-mail: vanzari@cartier.md

Distribuție în România prin Librăriile Humanitas.

Comenzi online: libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Lucia Țurcanu

Coperta: Vitalie Coroban

Credit fotografic: Anastasia Fuiogă

Design/tehnoredactare: Tatiana Cunup

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Anastasia Fuiogă

Pavilionul de lotus

Ediția I, octombrie 2026

© 2026, Editura Cartier pentru prezenta ediție.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Fuiogă, Anastasia.

Pavilionul de lotus : poeme / Anastasia Fuiogă ; coperta: Vitalie Coroban ; design: Tatiana Cunup. –

Ed. 1. – [Chișinău] : Cartier, 2026 (Bons Offices). – 64, [1] p. –

(Rotonda / colecție coordonată de Em. Galaicu-Păun, ISBN 978-9975-79-907-2). [500] ex.

ISBN 978-9975-86-972-0.

Text : nemediat.

821.135.1-1

F 95

Cuvânt-înainte

Volumul acesta este unul al traumei și al regăsirii. Textele conțin imagini puternice care abordează violul, violența domestică, abandonul, tulburări de alimentație și precaritatea sănătății mintale. Am încercat să găsesc moduri de a articula în poezie acele lucruri pentru care nu se găsesc cuvinte, cuvintele potrivite. Această articulare urmărește vindecarea și recunoașterea, individuale și colective, filtrate prin ceea ce nu poate fi decât o percepție profund situată asupra lumii. Volumul poate fi o lectură dureroasă și incomfortabilă, dar tocmai prin asta, sper eu, transformatoare.

Cartea este construită într-un dialog strâns cu muzica ce a acompaniat experiențele descrise și procesarea lor. Versurile și titlurile în italic trimit la piese care fac parte din țesătura poemelor. Aceste versuri nu îmi aparțin și nu caut să le apropiiez ca fiind ale mele. Prezența lor în text marchează alcătuirea poemelor ca texte în interiorul altor texte care le-au conturat sensul.

Unele texte pot fi transparente în trimerile la persoanele reale din spatele lor. Dat fiind conținutul sensibil din jurul acestor prezențe, rog pe cele și cei care recunosc episoade din acest volum să păstreze confidențialitatea lor. Acest volum nu are ca scop incriminarea sau punerea în pericol a niciunei persoane, iar singura dorință personală legată de aceste texte este ca ele să nu arunce în ipostaze compromițătoare o serie de oameni foarte apropiați din viața de zi cu zi. Volumul de față nu blamează individual, ci țintește

spre acele contexte și pânze care generează traume complexe, adesea transgeneraționale. Îmi doresc ca discutarea volumului să aibă în vedere *această* premisă și sub nicio formă judecarea și expunerea actorilor din interiorul său.

Pentru M. & F., care mi-au arătat ce înseamnă suportul.

Pentru C. & T., care m-au învățat puterea prieteniei între femei.

*Pentru totx prietenx care sunt mereu acolo
să mă primească și să mă includă.*

Pentru părinții mei, care m-au ales pe mine.

Pentru sora mea, iubirea mea cea mai puternică și mai răbdătoare.

*Niciunul dintre aceste texte n-ar fi fost posibil fără voi, cum viețile
noastre nu sunt posibile fără comunitățile care ne susțin.*

Motto:

*Every whisper, of every waking hour
I'm choosing my confessions
Trying to keep an eye on you
Like a hurt, lost and blinded fool, fool
Oh no I've said too much
I set it up*

*Consider this
Consider this the hint of the century
Consider this the slip
That brought me to my knees, failed
What if all these fantasies come
Flailing around
Now I've said too much*

*I thought that I heard you laughing
I thought that I heard you sing
I think I thought I saw you try
But that was just a dream
R.E.M, Losing my religion*

*Nature chews on me
Little death like lead
Poisonous and heavy
It has always been this way
I am punished by love
Ethel Cain, Punish*

Metafore invizibile

Am început nenumărate poeme despre traumă;
documente word au rămas goale în fața mea,
inima a accelerat în amenințare cu fiecare pulsație a cursorului.

Am încercat să metaforizez. Să arunc în abstract.
Să arăt, să nu spun direct, să sugerez.
Intensitate – corny.
Stil frust – penibil.

De fiecare dată când am încercat să ridic planșa
cu rana care supură,
m-am lovit de ezitări, evitări, tăceri.
De cuvinte pe care nu am avut voie să le spun.

Invizibilizarea e un proces trăit în corp.

Tot ce putea fi vizibil era suferința discretă.
Putea fi înspăimântătoare, intensă, serioasă
doar atâta timp cât era discretă.
Pentru o fată sexul e ceva discret,
indiferent dacă e consensual sau nu.
O altă situație în care nu poate alege.

Atunci când am încorporat discretul,
am primit loc luminos pe scenă.

[Strălucirea reflectoarelor e întotdeauna artificială
și se stinge brusc.]

Mi-am făcut corpul tot mai mic,
mai invizibil;
i-am cenzurat mișcările,
am eliminat din el până a devenit *aproape*
delicat.

Când volumul vocii mele a ajuns destul de jos,
iar cuvintele au fost alese drept și la dreapta,
am putut vorbi.

Am abandonat, din mândrie rănită, tot ce era despre mine.

Am adunat, într-o cutie de sticlă, toate cuvintele invizibile.

Priviți-mă cum o sparg.

Încă o poveste despre abuz

Nu pot inova formal. Nu pot revoluționa paradigme și tehnici. Acest text nu poate performa. Acest text nu poate aduce ceva nou și extraordinar, modificări substanțiale, montaje reformatoare.

Acest text îmi transformă personalul, intimitatea, vulnerabilitatea în ceva revoluționar. E un loc comun ăsta, cu prea puțin efect de *realpolitik*.

Revoluția stă, totuși, în mutarea a încă unei povești despre reprimare, rușine, disimulare, dominare și violență în vizibilitate. Nu pot să transform radical. Nu pot să schimb. Nu pot decât să fac această poveste vizibilă. E revoluționar pentru că certifică existența unor suferințe și violențe care au dispărut la un moment dat din perceptibil. Vizibilitate detabuizată. Pentru mine, pentru o copilă pierdută, pentru toate fetele care au încă o poveste despre abuz. Și pentru toate poveștile care vor mai fi.

Acest text e revoluționar pentru că legitimează o moarte posibilă și supraviețuirea. Care au fost extrem de personale și de intime. Dar care ar trebui să fie vizibile. Pentru că nicio fată nu merită să trăiască asta. Nu merită să trăiască abuzul și violența. În liniște, repudiate, obscurizate.

De ce e abjectă vulnerabilitatea victimei? De ce nu e abject abuzul, exercitarea unei astfel de puteri distrugătoare?

A fost revoluționar să supraviețuiesc. A fost revoluționar să-mi doresc supraviețuirea. Să vreau să văd dincolo de ea. Singura revoluție pe care pot să o susțin e să rămân în viață.

Mi-am luat palme. Țipete. Nume denigratoare*. Bătăi. Trasă de mână, îmbrâncită, zgâlțâită, zgâriată. Luată de păr și dată cu capul de birou. Luată de păr și dată cu capul de pereții casei. Scoasă pe scara blocului în șosete iarna. Dată afară din casă. Împinsă din apartamente. Legată de mâini. Trasă de mâini. Manipulată. Deconstruită psihic. Spălată pe creier. Violată. Părăsită. Abandonată. Tratată cu tăcere și ignoranță. Învinuită. Acuzată. Rușinată. Abandonată.

Nu pot expune identitățile acestor oameni. Nu le pot face vizibile. Ce pot să expun e violența Bărbatului din toate, internalizată; rugăciunea care dirijează. Abuzul din toate. Precaritatea, penuria, criza, lipsa banilor. Moartea.

În spatele acestor gesturi de violență au stat oameni cu poziții complicate, cu relații imobile. Cu background-uri de precaritate, opresiune, abuz, muncă enormă. Muncă. Muncă. Erodarea nervilor. Lipsa de resurse. Lipsă. Mereu lipsă. Cu niște iradieri și cablări ale creierului extrem de complexe, modelate de abuz, de lipsă de ajutor. De mâna grea a Bărbatului. De lipsa avortului. De dominare. De tranzacționalitate. La fel ca propriul meu creier de până acum.

Știu cum e atunci când toate corzile îți sunt întinse până plesnesc.

Pe fiecare dintre aceste persoane, în ani de zile, le-am înțeles. Au fost la rândul lor victime. Dar au fost și abuzatori. Și faptele lor trebuie făcute vizibile.

E important cine, dar e important și cum.

Nu pot spune cine. Și în spatele acestui *cine* sunt familii întregi, arbori genealogici cu ramuri necunoscute, crescute în direcția abandonului, a neglijării, a lipsei; a foametei și a războiului; a ca-

* Putoare, nesimțire, proastă, vampă, parașută, nebună, crizată, obsedată, frăieră etc. Nebună.

nibalismului de la Cotul Donului, despre care bunicul pe care nu l-am cunoscut nu a zis niciodată *ce* și *cum*.

Poate urmărirea acestor *filiații*, din rădăcinile câmpurilor muncite, până în corpul meu individual, să elibereze? Este politică?

Pentru toate chipurile din acești arbori, pot spune *ce*. Și *cum*. Și *când*. O serie de *ce*, *cum*, *când* foarte personale; individuale chiar. Dar care poartă moștenirile. Schemele traumatiche, zestrea mea.

Pentru că atâta timp cât toată această zestre-povară va rămâne în întuneric, eu voi continua să mor zilnic. De mâna Bărbatului și de mâna Bărbatului internalizată în mâna mea. În creierul meu, care produce vise și viziuni de planificare pentru salturi mortale, pentru cute adânci în carne.

În schimb, tot ce are legătură cu violul s-a actualizat atât de des de când s-a întâmplat, cu siguranță în fiecare zi, încât a înghețat în creierul meu și e disponibil în orice moment, mereu în aceeași formă, o formă în care senzațiile de prea multă realitate și prea multă irealitate se confundă, ca și cum ar fi vorba de o singură senzație, senzația unei revolte a întregii ființe, care, răzvrătindu-se împotriva a ceea ce nu poate înceta să producă, se autodistruge.

(Neige Sinno, *Tristul tigrului*)

Șocul traumatic, un film care rulează mut în fundal, slow motion permanent. În fiecare zi, voi fi rezultatul acelei violențe. Mascarea și disimularea m-au împins frecvent în pragul morții. Și vor continua să o facă.

Acest text e munca mea de a mă îndepărta singur de acel prag. O muncă grea și cea mai inutilă. Cu desăvârșire invizibilă.

Pentru că lumea asta, printre momente de iubire și lumină, a lovit în mine.

Lovește în ființe, în iubitele mele, în prietenele mele. În mamele mele; în tații mei. În pădurile care-mi protejează sufletul, defrișate

de tehnologia Bărbatului. În toate surorile mele pe care le recunosc în traumă. În veverițele ce aleargă prin parcuri artificiale, în gâzele de care am fost învățată să-mi fie frică, în loc să mă înspăimânte Bărbatul și Banii lui.

Dar acum sunt terifiată de Bărbat. Și îl urăsc. Și-i detest discursul despre poezie.

Vă face inconfortabili misandria? Mă face inconfortabilă violul. Femicidul. Manipularea. Fuga de responsabilitate și de (auto) chestionare. Mi-e silă de feminism ne-chestionat.

În continuare, atâția ani mai târziu, îmi doresc să părăsesc această lume. Și d-aia n-o pot salva. O lume care nu mă merită. Și nici eu pe ea.

În fața genocidului din Palestina și a puterii totalizatoare exercitate de sistemul capitalist fascist, ce spun aici e ridicol. La limita individualității neolibérale.

E ridicol și e cinic, ca atunci când plâng la *Capernaum*^{*}, fără să fac nimic concret.

Dar e prima revoluție pe care pot să o fac. Să-mi arăt mie însxmi valoarea propriei vieți. Să mă fac să cred în ea. După toți anii în care ea n-a avut nicio valoare. Aici, unde în continuare nu înseamnă nimic.

* * *

Cum pot să ies. Cum pot să mă articulez pe mine însxmi. Cum pot să scap. Ce înseamnă să mă protejez.

Unde exist și ce sunt.

* Film despre viața unor copii trăind în sărăcie în Beirut. Regia: Nadine Labaki, 2018.

Biografismul. Viața mea nu e biografism. Textul meu nu e biografism. E mărturia unei violențe structurale.

Ca să știu că a existat. Că a fost reală.

Nevoia de explicitare și de certificare a unei realități.

Chinul, Teroarea și Abandonul. Crearea unei narațiuni. Căutarea unui sens. Altfel singurul sens e un sistem implacabil. În care sunt prizonieră.

Dacă nu sunt decât prizonieră fără forme de rezistență, atunci tot ce-mi rămâne de făcut e să mor.

Se va spune că e doar o cădere în iluzie.

Ce fac atunci când iluzia mă salvează? Chiar dacă departe în mine știu permanent că nu e reală. Dacă nu sunt productivă, nu-mi rămâne decât să mor.

Viața nu e niciodată un dat pentru mine. Mi-o propun și trag de ea în fiecare zi. Tot ce rămâne pe retină e intrarea în lac cu un bolovan în brațe.

Iubesc marea. Visez la ea în fiecare zi. Acolo e singurul loc în care pot exista. Singurul timp care nu se mai măsoară. Unde gust libertatea în apa sărată și plină de alge, care m-ar putea înveli în siguranța ei. După destul timp, un cadavru marin, plin de scoici rozalii și mușcat de ființe plutitoare, nu mai poate fi violat.

Dacă nu există individualitate/subiectivitate în afara sistemului, atunci nu există în afara violului și a violenței, ca protuberanțe structurale ale acestui sistem.

Ce mi se spune de fapt e că nu pot exista în afara violului. Și cred că într-adevăr nu pot.

* * *

*Ricochet** – vis, visare, utopie; distopie.

Dragă Bărbatule, înghite:

Apelez la formele cunoscute la care am acces și restructurez
subiectivitatea, pentru că tot ce am văzut a fost destructurarea.
Dezmembrarea. Dezintegrarea. Derealizarea. Depersonalizarea.

A familiei.

A mamei.

A tatei.

A surorii.

A mea.

A corpului meu.

A prietenilor.

A realității.

A conștiinței.

Limitele corpului meu s-au pierdut.

Vocea mea s-a spart.

Ochii mei au văzut doar fragmentat, cețos, pulsant.

Interioritatea mea e un lapte lăncezit.

În prezența celorlalți, se desface. Se disipează. Devine ireală.

* Album de la Tangerine Dream, 1975.

Am avut zâmbet drăgălaș și palme mici, mâini subțiri.

Am văzut alcoolul și misoginia. Lamelele de unghii în pielea mea.* Am simțit bătăile și violul. Și-n timp ce fruntea mi se lovea de faianță și mi se freca de covorul abraziv:

S-a spart.

Diluat.

Până a dispărut.

Și-apoi am fost ireală.

A rămas doar epava, singura imagine a mea pe care o am despre mine până la 20 de ani.

Am fost fantoma propriei vieți, după ce subiectul a dispărut.

Dar ascult să mi se spună ce depersonalizare să formalizez.

Tot ce fac e să recuperez paginile unei cărți distruse din parcul copilăriei, unde am stat întinsă în grâu sălbatic.

* * *

Am borderline.

Sunt exemplul perfect de depersonalizare.

Nu știți nimic despre asta. Nu e salvator. Nu e antispeciist. E criză. Zbatere. Țipete înghițite. Turbare abjectă.

E ceva ce nu e privit:

* Cicatricile sunt încă vizibile în lumină strălucitoare a soarelui.

Penisul lui împingându-se în anusul meu. Doare. Mi-e foarte cald. Amețesc. Văd doar covorul și podeaua luminată de soare. N-am aer. Aud: mi-ai distrus viața. Și durerea. Merit. Asta merit. NU exist sunt doar un obiect. Un corp bun de futut nu contează pentru nimeni nu exist uit încet și nimeni nu-și va mai aminti de mine

îl iubesc asta merit mi-e frică*

epavă

nu

exist

am vrut să te doară

nu mă lăsa o să dispar

mă

* *N-am vrut să fie-așa. Dacă ar fi după mine acum aș da timpul înapoi, dar nu pot, parcă nu mai are rost. E ciudat fără tine.*

Real

Să vorbim despre reprezentare.

Să cercetăm monștri, să fim anticapitaliști de tiktok.

Să ascultăm femei la bere, să fim feminiști de recenzie.

Când povestesc trauma, v-o puteți reprezenta?

Când povestesc diagnosticul, vi-l puteți reprezenta?

Când povestesc bătaile, vi le puteți reprezenta?

Când povestesc teroarea, v-o puteți reprezenta?

Vă reprezentați violul când auziți povestea lui?

Auziți povestea ei* sau povestea lui**?

Când vă întoarceți acasă, vă chestionați comportamentele
care contribuie la cultura abuzului și a violului?

Cum îmi reprezentați circuitele arse de a fi dată afară din casă?

Cum îmi reprezentați consimțământul forțat?

Cum îmi reprezentați tentativele invizibile de suicid?

Cum îmi reprezentați tulburarea de personalitate?

Cum îmi reprezentați hipersexualizarea de după viol?

Cum îmi reprezentați sindromul ovarelor polichistice?

Cum îmi reprezentați durerile menstruale

și supradoza de antiinflamatoare?

Care este forma corectă de a reprezenta

trauma bătută în corpul meu?

Dați-mi lumina realului. Ajutați-mă să ies din peșteră.

* victima

** agresorul